

nařízení ze dne 28. února 1915, čís. 54 ř. zák. bylo sice po předchozím vyložení projektů a vyvlastňovacích pomůcek spojeno tak zvané stanovení trasy s politickou pochůzkou a s vyvlastňovacím jednáním v jediné společné jednání, ale k vydání potřebných vyvlastňovacích nálezů (viz. předposl. odst. protokolu) při tomto společném jednání nedošlo. Z obsahu protokolu jest uvést, že v jeho I. odstavci, jednajícím o politické pochůzce, udává se obsah projektu, zejména, že bude zřízena podle domu žalobců cesta 4 m široká jako příjezd na parcely čís. 119 a 120 a postavena opěrná zeď. V V. odstavci, kdež jsou protokolována vyjádření stran, udává žalobce Ferdinand Sch., že projekt oné cesty nestačí pro jeho hospodářské účely, že ztrácí možnost přímého vjezdu, a žádá naopak, by mu dráha na zřízení vjezdu do jeho stavení odstoupila část sousedova stavení, které se mělo vykoupiti. Projektant však prohlásil tento požadavek za nepřijatelný a protokol nevykazuje, že došlo v tomto směru mezi účastníky k dohodě. Komise připojila se sice k názoru projektantovu, a učiněno usnesení, udělití povolení ke stavbě s určitými zárukami, zejména za předpokladu, »že projektant nabude pozemky a práva potřebná k provedení stavby«. Na konci protokolu bylo však výslovně moravskému mistodržitelství v Brně zůstaveno, by podle vyvlastňovacích pomůcek komisionelně upravených vydalo potřebné vyvlastňovací nálezy. Jest sice pravda, že již jest zřízena opěrná zeď na veřejné cestě čís. kat. 1187 a tím vskutku vznikl z části této veřejné cesty v šíři přes 1 m a z onoho pruhu žalobců před jejich stavením pás asi 4 m široký, který snad umožní jízdu na pozemky označené původně čís. kat. 119 a 120. Ale z této skutečnosti, ano jak žalovaní sami v odvolání uvádějí, nedošlo k vyvlastnění pruhu, nelze usuzovati, že žalobci projevili mlčky (§ 863 obč. zák.) souhlas, by držitelé sousedních parcel nabyli práva jezdit po onom pruhu. Takový mlčky učiněný souhlas lze tím méně předpokládati, jde-li o řízení podle citovaných nařízení čís. 284/1914 a 54/1915, kterýmiž předpisy upraveno bylo řízení při stavbách, jichž provedení bylo za mimořádných válkou vyvolaných poměrů nutné (§ 1 nařízení čís. 284/1914), a jestliže při tomto řízení se podle § 3 nařízení čís. 54 z roku 1915 mohlo udělení stavební povolení ještě před vydáním nálezů vyvlastňovacích. Ježto pak žalovaní nějaký platný způsob nabytí řečené služebnosti jízdy neprokázali, vyhověl právem první soud žalobě, i bylo k dovolání uznati právem tak, jak shora uvedeno.

Čís. 10122.

O nároku na náhradu nákladů trestního řízení přísluší zásadně rozhodovati jen trestnímu soudu. Civilní soudce mohl by o útratách rozhodnouti jen, kdyby žalobce neodvozoval nárok na jich náhradu z pouhé skutečnosti, že bylo trestní řízení provedeno, nýbrž z jiného zvláštního důvodu, zavazujícího žalovaného.

(Rozh. ze dne 6. září 1930, R I 483/30).

Žalobce domáhal se na žalované náhrady nákladů svého zastupování v trestním řízení pro přestupek krádeže, jež skončilo osvobozením žalobce, a odůvodňoval žalobní nárok tím, že žalovaná hrubým zaviněním učinila na něho udání pro krádež. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. **D ů v o d y:** Žaloba domáhá se náhrady útrat obhajoby v trestním řízení, jež podle § 381 čís. 4 tr. ř. nenáleží k soukromoprávním nárokům ve smyslu 21. hlavy trestního řádu, nýbrž k nákladům trestního řízení, o nichž jedná následující hlava trestního řádu a o jejichž náhradě podle § 389, 390 a 393 tr. ř. mají rozhodnouti trestní soudy, nikoliv však řádné soudy civilní (Glaser Unger 2384 a 5685). Řízení o žalobě a rozsudek prvního soudu jsou tudíž podle § 477 čís. 6 cís. zmatečnými a bylo řízení i rozsudek jako zmatečné zrušiti a žalobu odmítnouti pro nepřipustnost pořadu práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Správný jest názor odvolacího soudu, že se žalobce domáhá žalobou náhrady nákladů trestního řízení, jež proti němu bylo zahájeno pro přestupek proti bezpečnosti majetku podle § 460 tr. zák. a ukončeno rozsudkem sprostňujícím, dále, že o náhradě nákladů trestního řízení jest rozhodnouti výlučně trestnímu soudci, ať trestní věc dopadla ve prospěch nebo v neprospěch obviněného (obžalovaného), nikoli soudu, jemuž jest svěřeno soudnictví v právních věcech občanských. Správnost tohoto názoru plyne z ustanovení §§ 381 čís. 4, 390 pokud se týče 393 tr. ř. Civilní soudce mohl by rozhodnouti o útratách jen, kdyby žalobce neodvozoval nárok na jich náhradu ze skutečnosti, že trestní řízení bylo provedeno, nýbrž z jiného zvláštního žalovanou stranu zavazujícího důvodu, čehož tu není. Jako v civilním řízení nelze opíratí rozhodnutí o útratách sporu o ustanovení občanského zákona, nýbrž jen o ustanovení civilního řádu soudního, lze rozhodovati o nákladech trestního řízení jen na základě ustanovení trestního řádu. Právem proto zrušil odvolací soud rozsudek a řízení prvního soudu a žalobu odmítl.

Čís. 10123.

O odkladu exekuce podle § 42 čís. 5 ex. ř., byly-li proti vymáhanému nároku podány podle § 35, druhý odstavec, ex. ř. námitky u správního úřadu, rozhoduje vždy soud. Správní úřad může v takových případech vykonávati vliv na odklad exekuce tím, že úřad rozhodující o námitkách v první stolici, odepře, nevyhoví-li námitkám, případnému odvolání odkládací účinek.

(Rozh. ze dne 6. září 1930, R I 518/30).